

Sygn. akt X K 86/18

PR 2 Ds. 1979.2017

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 listopada 2018 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku Wydział X Karny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Julia Kuciel

Protokolant: apl. sędziowski Karol Stryjski

bez udziału Prokuratora Prokuratury Rejonowej G. – Ś. w G.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 listopada 2018 roku w sprawie

W. K. (K.), syna R. i M. z domu H., urodzonego (...) w G.

oskarżonego o to że:

w dniu 17 lipca 2017 r. w G. na ul. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, co zostało potwierdzone badaniem na urządzeniu pomiarowym D. 6510, gdzie uzyskano wynik 0,50 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, a także na podstawie próbki krwi o nr kontrolnym (...) pobranej wg protokołu pobrania krwi od K. W., gdzie stwierdzono obecność alkoholu etylowego w ilości 2,03 promila prowadził pojazd m-ki V. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym, tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

I. oskarżonego **W. K. (K.)** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w akcie oskarżenia, czyn ten kwalifikuje jako występki z art. 178a § 1 k.k. i za to skazuje go, a na mocy art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierza mu za to karę grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 40, 00 złotych (czterdzieści złotych),

II. na mocy art. 42 § 2 kk w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego **W. K. (K.)** środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 (czterech) lat,

III. na podstawie art. 63 § 4 k.k. na poczet orzeczonego względem oskarżonego w pkt II wyroku środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych zalicza okres rzeczywistego stosowania tego środka w postaci zatrzymania prawa jazdy od dnia 17 lipca 2017 roku do dnia 15 listopada 2018 roku,

IV. na podstawie art. 43a § 2 k.k. w zw. z art. 43a § 1 k.k. orzeka od oskarżonego **W. K. (K.)** na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 7 000 złotych (siedem tysięcy złotych),

V. na mocy art. 626§1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 1, art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) zasądza od oskarżonego **W. K. (K.)** na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 853, 66 złotych (osiemset pięćdziesiąt trzy złote i 66/100), w tym kwotę 400, 00 zł (czteryście złotych) tytułem opłaty.

Sygn. akt **X K 86/18**

UZASADNIENIE

Sąd, z uwagi na okoliczność wydania niniejszego wyroku w trybie art. 387 k.p.k. oraz zakres wniosku Prokuratora, ograniczył niniejsze uzasadnienie jedynie do wyjaśnienia podstawy prawnej tego wyroku oraz wskazanych rozstrzygnięć, stosownie do art. 424 § 3 k.p.k.

W. K. w dniu 17 lipca 2017 r. w G. na ul. (...) prowadził w ruchu lądowym pojazd m-ki V. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, co zostało potwierdzone badaniem na urządzeniu pomiarowym D. 6510, gdzie uzyskano wynik 0,50 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, a także na podstawie próbki krwi o nr kontrolnym (...) pobranej wg protokołu pobrania krwi od K. W., gdzie stwierdzono obecność alkoholu etylowego w ilości 2,03 promila.

dowody: zeznania świadków: S. C. k. 24-26; D. G. k. 29-31; wyjaśnienia oskarżonego k. 41-43, 130; protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości k. 2-2v.; protokół badania krwi k. 22-23v; notatka urzędowa k.1-v; protokół zatrzymania osoby k.3-4; dokumentacja medyczna k.6-9; opinia sądowo – psychiatryczna k.51-52; dane z ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego k.110

Wyrokiem z dnia 3 listopada 2017 roku Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku:

1. uznał oskarżonego W. K. (K.) za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, czyn ten zakwalifikował jako występki z art. 178a § 1 k.k. i za to skazał go, a na mocy art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzając mu za to karę grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 40, 00 złotych (czterdzieści złotych),
2. na mocy art. 42 § 2 kk w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego W. K. (K.) środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 (czterech) lat,
3. na podstawie art. 63 § 4 k.k. na poczet orzeczonego względem oskarżonego w pkt II wyroku środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych zaliczył okres rzeczywistego stosowania tego środka w postaci zatrzymania prawa jazdy od dnia 17 lipca 2017 roku do dnia 15 listopada 2018 roku,
4. na podstawie art. 43a § 2 k.k. w zw. z art. 43a § 1 k.k. orzekł od oskarżonego W. K. (K.) na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 7 000 złotych (siedem tysięcy złotych),
5. na mocy art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 1, art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) zasądził od oskarżonego W. K. (K.) na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 853, 66 złotych (osiemset pięćdziesiąt trzy złote i 66/100), w tym kwotę 400, 00 zł (czteryście złotych) tytułem opłaty.

W. K. ma wykształcenie średnie. Jest żonaty i ma jedno małoletnie dziecko pozostające na jego utrzymaniu. Pracuje jako pracownik fizyczny osiągając z tego tytułu dochód w wysokości 2.200 zł miesięcznie. Posiada majątek w postaci mieszkania o wartości około 180.000 zł. Stan jego zdrowia jest dobry, nie był leczony neurologicznie, ani odwykowo; leczyl się psychiatrycznie. W toku postępowania został przebadany przez dwóch biegłych lekarzy psychiatrów, którzy zgodnie wskazali, że nie zachodzą wobec niego przesłanki z art. 31 § 1 i 2 k.k. Nie był uprzednio karany.

dowody: Dane osobopoznawcze k. 41-42; dane o karalności k. 38, k.118; zeznania świadków: S. C. k. 24-26; D. G. k. 29-31; wyjaśnienia oskarżonego k. 41-43f, 130; protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości k. 2-2v.; protokół badania krwi k. 22-23v; notatka urzędowa k.1-v; protokół zatrzymania osoby k.3-4; dokumentacja medyczna k.6-9; opinia sądowo – psychiatryczna k.51-52; dane z ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego k.110

Sąd zważył, co następuje:

W świetle wszystkich przeprowadzonych i ujawnionych w toku postępowania dowodów należało przyjąć, iż sprawstwo oraz wina oskarżonego W. K. odnośnie zarzucanego mu czynu nie budziły wątpliwości. Oskarżony złożył oświadczenia, które znalazły potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w aktach sprawy, a ujawnionym stosownie do art. 387 § 5 k.p.k.

Sąd zważył dalej, iż wydany w stosunku do oskarżonego wyrok zapadł w trybie określonym przez art. 387 § 1 i 2 k.p.k. Zgodnie z przytoczoną normą Sąd może uwzględnić wniosek o wydanie wyroku skazującego, gdy okoliczności popełnienia przestępstwa i wina nie budzą wątpliwości, a cele postępowania zostaną osiągnięte mimo nieprzeprowadzenia rozprawy w całości; uwzględnienie wniosku jest możliwe jedynie wówczas, gdy nie sprzeciwia się temu prokurator, a także pokrzywdzony należycie powiadomiony o terminie rozprawy oraz pouczony o możliwości zgłoszenia przez oskarżonego takiego wniosku. Wniosek taki może zostać zgłoszony do czasu zakończenia pierwszego przesłuchania wszystkich oskarżonych na rozprawie głównej. W przedmiotowej sprawie warunki, określone powyższymi normami, niewątpliwie zostały spełnione. Oskarżony złożył wniosek w stosownym terminie, okoliczności popełnienia przez niego czynu, jak i jego wina nie budziły wątpliwości. Nadto, uwzględnieniu powyższe wniosku nie sprzeciwił się Prokurator, który został należycie powiadomiony o terminie rozprawy (postępowanie w przedmiotowej sprawie prowadzone było pod nieobecność Prokuratora, stosownie do art. 46 § 2 k.p.k.). Nieobecność Prokuratora stosownie do art. 46 § 2 k.p.k. nie stanowiła przy tym przeciwwskazania dla procedowania w tej sprawie oraz rozpatrzenia złożonego wniosku w trybie art. 387 k.p.k. Z tego też względu Sąd stwierdził, iż zachodziły przesłanki dla uwzględnienia złożonego przez oskarżonego wniosku.

Sąd zważył dalej, iż na gruncie art. 178a § 1 k.k. odpowiedzialność karną ponosi osoba, która znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Za tak opisany czyn na gruncie powołanego przepisu sprawcy wymierzyć można grzywnę, karę ograniczenia wolności lub pozbawienia wolności do lat 2. Definicji stanu nietrzeźwości dostarcza natomiast art. 115 § 16 k.k. zgodnie z którym zachodzi on wówczas, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 ‰ albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. W przedmiotowej sprawie, co ustalono w sposób bezsporny, oskarżony prowadził pojazd mechaniczny marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) będąc w stanie nietrzeźwości, co zostało potwierdzone badaniem na urządzeniu pomiarowym D. 6510, gdzie uzyskano wynik 0,50 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, a także wykazane w badaniu próbki krwi o nr kontrolnym (...) pobranej według protokołu pobrania krwi od K. W., gdzie stwierdzono obecność alkoholu etylowego w ilości 2,03 promila. Wobec przekroczenia przez wskazane stężenia wartości określonej w art. 115 § 16 k.k. należało stwierdzić, że zachowaniem swoim oskarżony wyczerpał ustawowe znamiona czynu z art. 178a 1 k.k., co zostało mu przypisane w wyroku wydanym w przedmiotowej sprawie. W ocenie Sądu i w świetle wyjaśnień oskarżonego niewątpliwie można mu również przypisać umyślność przy popełnieniu owego występku, przy czym przybrała ona postać zamiaru bezpośredniego – oskarżony w nocy z 16 na 17 lipca 2017 roku spożywał wraz ze znajomym alkohol w postaci wódki, po czym rozpoczął jazdę samochodem. Uwzględniając przy tym ilość oraz rodzaj spożytego alkoholu oskarżony niewątpliwie wiedział, że znajduje się w stanie nietrzeźwości, a tym samym chciał on popełnić przypisany mu występki.

Rozpoczynając rozważania dotyczące wymierzonej oskarżonemu kary Sąd zważył, że miał na uwadze całokształt okoliczności w jakich doszło do popełnienia przez W. K. przypisanego mu czynu oraz rodzaj i charakter naruszonych przez niego norm właściwego zachowania się. Sąd ponadto miał na względzie także dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k., zgodnie z którym sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego (prewencja szczególna), a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa i zaspokojenie potrzeby poczucia sprawiedliwości (prewencja ogólna). Przepis ten stanowi również, że wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu

sprawiedliwości. Natomiast przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd bierze pod uwagę m. in. sposób i okoliczności popełnienia czynu oraz inne przesłanki, o których mowa w art. 115 § 2 k.k.

Mając na uwadze ogół przytoczonych okoliczności Sąd uznał, że odpowiednią karą, która spełni względem oskarżonego swoje cele, będzie w odniesieniu do czynu przypisanego mu w wyroku kara grzywny. Sąd orzeczenie w tym zakresie wydał na podstawie art. 178a § 1 k.k. Sąd pragnie podkreślić, że wziął pod uwagę fakt, że społeczna szkodliwość popełnionego przez oskarżonego czynu była wysoka. Sąd uwzględnił przy wymiarze kary również okoliczności, które przemawiały na niekorzyść oskarżonego, tj. fakt, że wykazał się on rażąco lekceważącym stosunkiem do obowiązujących norm prawnych, a zawartość alkoholu w wydychanym przez oskarżonego powietrzu znacząco przekraczała określoną w art. 115 § 16 k.k. granicę (u oskarżonego wynik badania krwi wskazał obecność alkoholu etylowego w ilości 2,03 promila). Na korzyść oskarżonego przemawiał natomiast fakt, że nie był on uprzednio karany oraz wyraził skruchę podczas procesu. Sąd zdecydował, uwzględniając powyższe okoliczności, że najodpowiedniejszą karą dla oskarżonego będzie kara grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 40 zł każda. W ocenie Sądu dotychczasowy sposób życia oskarżonego – fakt, iż nie wchodził wcześniej w konflikt z prawem, pozwala uznać, iż nie jest on osobą zdemoralizowaną; w konsekwencji w pełni wystarczające dla realizacji celów kary, zarówno w sferze prewencji szczególnej, jak i generalnej będzie orzeczenie właśnie kary grzywny. Ogół wskazanych okoliczności skutkował przyjęciem, iż wymiar kary był w pełni zasadny. Wymierzona oskarżonemu kara nie jest w ocenie Sądu nadmiernie uciążliwa i spełnia w ocenie Sądu cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego, a jednocześnie zaspokaja społeczne potrzeby poczucia sprawiedliwości – w szczególności uwidoczni, iż lekceważenie norm prawnych związanych z bezpieczeństwem w ruchu drogowym polegające na prowadzeniu pojazdu w stanie nietrzeźwości zawsze będzie wiązało się z odpowiednio dostosowaną do wagi tego czynu reakcją karną.

Jednocześnie wskazać należy, iż wysokość wskazanej kary, w przekonaniu Sądu, spełnia dyrektywy określone w przepisie art. 33 § 1 i 3 k.k., zgodnie z którymi ustalając stawkę dzienną, sąd bierze pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe; stawka dzienna nie może być niższa od 10 złotych, ani też przekraczać 2.000 złotych. Mając zatem na względzie, że W. K. osiąga dochód miesięczny z prowadzonej działalności zarobkowej i posiada majątek prezentujący znaczną wartość określenie względem niego wysokości jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 40 zł jest w ocenie Sądu w pełni uzasadnione.

Sąd stwierdził również, iż w przedmiotowej sprawie zastosowanie znajdowała norma art. 42 § 2 k.k., obligująca do orzeczenia wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych albo pojazdów mechanicznych określonego rodzaju – z uwagi na popełnienie czynu z art. 178a § 1 k.k. Środek ten orzeka się w latach, od 3 roku do 15 lat (art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k.). W ocenie Sądu zbyt krótki okres zakazu prowadzenia przez oskarżonego pojazdów mechanicznych byłby niewspółmiernie łagodny do wagi naruszonych przez oskarżonego obowiązków, zagrożenia, jakie stworzył, oraz lekceważącego stosunku oskarżonego do obowiązujących norm i okoliczności popełnienia przez niego czynu. Zbyt mógłby z kolei być nadmiernie represyjnie w stosunku do incydentalnego charakteru popełnionego przez niego występku, a przy tym negatywnie oddziaływać również na jego sytuację rodzinną i majątkową. Ustalając zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych Sąd miał na względzie, że oskarżony jechał owym pojazdem w nocy, a zatem przy nieznacznym natężeniu ruchu i nie stanowiąc zagrożenia dla bezpieczeństwa wielu osób. Sąd uwzględnił również okoliczności zatrzymania oskarżonego. Nadto, przestępstwo, jakiego dopuścił się oskarżony, jest jednym z bardziej nagminnych, a jednocześnie nie dość piętnowanych społecznie. Tylko nieuchronność wymierzania kar i środków karnych oraz ich surowość może wpłynąć na zmniejszenie się ilości osób, które decydują się na kierowanie pojazdami w stanie, w jakim znajdował się oskarżony. Reasumując, orzeczenie wobec oskarżonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres czterech lat nie przekracza stopnia zawinienia oskarżonego, a jednocześnie jest adekwatne do wagi czynu i powinno spełnić zakładane cele wymierzenia kary i środka karnego. Na mocy przepisu art. 63 § 4 k.k. Sąd zaliczył na poczet orzeczonego środka w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych okres rzeczywistego zatrzymania prawa jazdy od dnia 17 lipca 2017 roku do dnia wydania wyroku, tj. do dnia 15 listopada 2018 roku.

Sąd orzekł także, w oparciu o treść art. 43a § 1 k.k. w zw. z art. 43a § 2 k.k., o świadczeniu pieniężnym na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej, albowiem oskarżony popełnił jeden z czynów, wymienionych

w tym przepisie i obligujących Sąd do orzeczenie tego środka karnego. Wysokość tego środka karnego, w wysokości 7000, 00 złotych, ustalona została w oparciu o możliwości zarobkowe oskarżonego, stosownie do art. 56 k.k. w zw. z art. 53 k.k.

Ponadto, na mocy art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) Sąd obciążył oskarżonego kosztami sądowymi w przedmiotowej sprawie – w tym opłatą w wysokości 400, 00 złotych. Sąd nie znalazł bowiem podstaw dla zwolnienia oskarżonego od ponoszenia tychże kosztów. Skoro to naganne i bezprawne zachowanie oskarżonego skutkowało wszczęciem postępowania karnego, to on winien również ponosić związane z tym koszty.